

«εἴ (H) τις θελήσει ἀνοῖξαι (ανυξέ) τὸ μνήμα τοῦτο ἄνευ «τῆς αὐτοῦ (αυτ. . .) γαμετῆς Ὠραιάς (ωρεας) ἢ τοῦ τούτου «ἀνεψιοῦ Θεοδώρου ἐχέτω (εχε. . .) τὴν μερίδα τοῦ Ἰούδα «τοῦ προδότου ἀμήν. †» (*)

Ὡδινε λοιπὸν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν, κατὰ τὴν τετριμμένην ἀρχαίαν παροιμίαν. Φεῦ, ὄλος ὁ κόπος καὶ ὁ λόγος ἦτο περὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦνομα, ὅστις εἶχε σύζυγον, καλουμένην Ὠραιάν, καὶ ἀνεψιὸν Θεόδωρον! Αὐτὸς λοιπὸν ὁ εὐσεβέστατος Κύρ-Ἰωάννης ἦτον ἡ ἀηδὴς πραγματικότης τῶν κατὰ τὴν θερινήν ἐκείνην μεταμεσημβριαν ἀρχαιολογικῶν βεμβασμῶν καὶ ὀνείρων μου καὶ τῆς προσδοκίας ὑμῶν τὸ ἄγαρι τέρμα!! Αὐτὸς—κρίμα!— ἦτον ὁ τῆς ἀρίστης ἐν βίῳ ζωῆς τυχῶν, ὃν ἐπέπρωτο ἡ δυστυχῆσασα γλυπτική ν' ἀποθανάτιση, καὶ περὶ οὗ ἐλήφθη ἡ εὐσεβὴς πρόνοια, μηδεὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ μνήμα αὐτοῦ ἄνευ τῆς συμβίας τοῦ Ὠραιάς ἢ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Θεοδώρου. Καὶ δὲν διευτώθη ἡ εὐσεβὴς αὐτῆ ἐντολή, ὡς πόθος κἂν ἦ παράκλησις, ἀλλὰ κατὰ τοῦ παρακούσαντος ἐξηκοντίστη ἡ στυγνὴ ἀρχὴ νὰ ἔχῃ τὴν μερίδα τοῦ Ἰούδα τοῦ προδότου, ἀμήν!

Συνέλεξα βαρύθυμος τὰ ῥάκη τῆς φαντασίας καὶ γοῆτιδος προκαταλήψεώς μου, ἀντέγραψα τὴν ἐπιγραφὴν καὶ ἀπῆλθον, ἵνα σὰς διδάξω μίαν ἡμέραν διὰ τοῦ ἰδίου παθήματος, ὅπερ ἦθ' ἠρύσθητε, ἀτερπές μὲν, ἐν πολλοῖς δὲ ὠφέλιμον, μάθημα.

(* Ἄργος. Ἰούλιος 1888).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΒΑΡΑΟΥΝΙΩΤΗΣ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ἡ Κ^a Λαμαρτίνου, καὶ ἡ Κ^a Δυμόντ.

Ἡ Κυρία Λαμαρτίνου ἦτο θυγάτηρ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ τοῦ ἐν Ἰνδικῇ ἀγγλικῷ στρατοῦ, τοῦ συνταγματάρχου Βίρχ, ἀνήκοντος εἰς τὴν ἐπιφανῆ οἰκογένειαν τῶν Τσόρτσελλ.

Ὁ βίος τῆς Κυρίας Λαμαρτίνου ἀφιερῶθη ὀλόκληρος εἰς τὴν δόξαν τοῦ ἐπιφανοῦς αὐτῆς συζύγου καὶ εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν δυστυχῶν, διότι ἦτο αὐτῆ ἡ ἀφοσίωσις ἐπειδὴ οὐδέποτε ὑπῆρξε καρδία πλέον φιλελεήμων. Ἦσκει δὲ τὴν ἐλεημοσύνην μετὰ διακριτικότητος καὶ μετριοφροσύνης, ἥτις ἐδιπλασίαζε τὴν ἀξίαν τῶν ἀγαθῶν τῆς ἔργων ἐκρύπτετο δὲ διὰ νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθόν.

Ἄγῃσθε, γράφει συγγραφεὺς τις, εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Μαρκέλλου μίαν τὴν Κυρία Δυμόντ, γνωστὴν εἰς τοὺς

(*) ΣΗΜ. Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης τὰ γράμματα εἶνε ὅλα κεφαλαῖα κακότεχνα, συναφῆ, ἄνευ οὐδεμιᾶς στίξεως καὶ ἄτονα, ἐν τισὶ δὲ καὶ καχοσύντακτα καὶ ἀνορθόγραφα. Τὸ σίγμα εἶτ' ἐν μέσῳ, εἶτ' ἐν τέλει, τῆς λέξεως γράφεται διὰ τοῦ λατινικοῦ C. Τὰ περαιτέρω δὲ ἀνήκουν εἰς τὴν εἰδικότητα τοῦ κ. Λαμπάκη καὶ τῶν λοιπῶν ἀρμοδίων.

δυστυχεῖς διὰ τὴν ἐλευθεριότητα καὶ τὴν ἀνεξάντλητον ἀγαθότητά της. Νέαι ὄσας ἐπανέφερον εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, γέροντες ὄσων ὑπῆρξεν ἡ ἀδελφή, παιδία ὄσων ὑπῆρξεν ἡ μήτηρ, δυστυχεῖς πάσης ἡλικίας ὄσους ἠγάπησε καὶ συνέδραμε, δὲν θὰ ἐπανίδητε πλέον τὴν παρήγορον ταύτην τῶν ἐν θλίψει· ἡ Κυρία Δυμόντ συναπέθανε μετὰ τῆς Κυρίας Λαμαρτίνου.

Περὶ ταύτης μάλιστα ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ ἀριστερὰ αὐτῆς ἠγνοεῖ τί ἐποίει ἡ δεξιὰ. Καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐπιστηθιωτέρας φίλας τῆς ἀπέκρυπτε τὰς ὠραίας τῆς ἀγαθοεργίας καὶ ὑπῆρξεν ὅλως τύχης ἔργον ἡ ἀνακάλυψις μου ὅτι ἡ Κυρία Δυμόντ καὶ ἡ Κυρία Λαμαρτίνου ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Μὲ τὸ ἀδύνατον σῶμά της καὶ τὴν ἰσχυρὰν τῆς καρδίαν, ποίας δυνάμεις δὲν θὰ κατέβαλλε διὰ νὰ ἀναβαίνει, ἀσθενῆς καὶ ἐξηντλημένη ὅπως ἦτο τὰς βαθμίδας τῶν μακρῶν ἐκείνων κλιμάκων, αἵτινες ἔφερον εἰς τὰ πενιχρὰ ὑπερῶα! Ἐγεννήθη μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον, καὶ ἡ Ἐλεημοσύνη ἦτο τὸ πάθος τῆς.

**

Τὶ τὸ χωρίζον τὴν θεωρίαν ἀπὸ τὴν πράξιν.

Εἰς σοφὸς καθηγητὴς διαπερᾶ διὰ λέμβου ποταμόν τινα. Λέγει δὲ εἰς τὸν πορθμεῶν·

— Ἐννοεῖς τὴν φιλοσοφίαν φίλε μου;

— Ὅχι. Ποτὲ δὲν ἤκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῆς.

— Τότε λοιπὸν τὸ τέταρτον τῆς ὑπάρξεώς σου εἶνε χαμένον. Ἐξεύρεις τοῦλάχιστον τὴν γεωλογίαν;

— Ὅχι.

— Τότε λοιπὸν εἶναι χαμένον τὸ ἥμισυ τῆς ὑπάρξεώς σου.

Ἐχεις γνώσεις τινὰς περὶ ἀστρονομίας;

— Ὅχι.

Τότε λοιπὸν ἐχάθησαν τὰ τρία τέταρτα τῆς ὑπάρξεώς σου.

Ἐμελλε δὲ νὰ ἐξακολουθήσῃ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅταν ἡ λέμβος ἀνετρέπη, πορθμεὺς δὲ καὶ σοφὸς ἐπεσαν εἰς τὰ κύματα.

Ὁ πορθμεὺς ἐκραξε·

— Ἐξεύρεις νὰ κολυμβᾷς;

— Ὅχι.

— Τότε λοιπὸν ὅλη ἡ ὑπαρξίς σου ἐχάθη.

Ο ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΥΠΟ

ΦΘΙΒΟΥ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδ.)

Οὕτως αἱ ὄραι παρήρχοντο, τὸ πλοῖον δὲ γοργῶς διασχίζον τὴν ὑπὸ τοῦ πνέοντος ἐλαφροῦ ἀέρος σπιλουμένην θάλασσαν παρέκαμψε τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Ἀράξου· μακρὰν κατεφά-

νησαν τὰ ὄρη τῆς νήσου Κεφαλληνίας μέλανα ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, ἔνθεν δὲ ἡ θαλερωτάτη ἀκτὴ τῆς Μανωλάδος, πρὸς ἣν τὸ πλοῖον ἔπλεεν ἤδη. Ἄμα τῷ ὀνόματι αὐτῆς περιεργίαις ἀπεικονίσθη ἐν ταῖς ὄψεσι τῶν ἐπιβατῶν, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν ἐταστικοὶ πρὸς τὴν εὐθαλεστάτην αὐτὴν παραλίαν λουομένην ὑπὸ τῶν κυανῶν κυματίων τοῦ Ἴονίου πελάγους. Πολύδενδρος καὶ μεγαλοπρεπῆς ἐξετείνεται ἡ ἔνδοθεν πεδιάς διαποικιλλομένη ὑπὸ λόφων καὶ χθαμαλῶν βουνῶν, ὧν ἡ θεὰ εἶνε γραφικωτάτη· ἡ διαυγῆς τῆς μεσημβρίας ἀτμόσφαιρα ἠκόλυε τὸ βλέμμα ὅπως πλανᾶται ὑπεράνω τῶν πολυσχῆμων κορυφῶν αὐτῶν, οὕτω δὲ νὰ διακρίνη τὸν πλοῦτον, δι' οὗ ἡ φύσις ἐπρὸικισε τὰς χώρας ταύτας. Συμπυκνώσεις δένδρων ἐπιχρυσουμένων ὑπὸ τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων κατέβηλγον τὴν ὄρασιν καὶ παρεῖχον τῇ ψυχῇ τὰς τέρψεις τῆς εἰρηνικῆς ἐρημίας των. Οὐδὲν νέφος ἐρρυτίδου τὸν γλαυκὸν οὐρανόν, τοῦ ὁποίου ἡ λαμπρότης ἀνέλαμπε μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ ὀρίζοντος· θελκτικαὶ βοσκαὶ ἀνεπτύσσοντο ἔνθεν κἀκεῖθεν, τὸ πλοῖον προῦχώρει, ὀπισθεν λόφος τις ἐκρύπτετο ὑπὸ ἕτερον, ἄλλη τοποθεσία ἀπεκαλύπτετο ἔμπροσθεν, ἡ φύσις ζωηροτάτη περιεβάλλετο χαρμύσνον ἔνδυμα.

Κατόπιν ἱκανοῦ πλοῦ λευκά τινα σημεῖα μακρὰν μόλις διακρινόμενα μεταξὺ τῆς πρασίνης ἐπιστρώσεως τῆς παραλίας ἀνήγγειλαν τὴν ἐμφάνισιν τῆς Κυλλήνης, ἐν τῷ ἀγροτικῷ λιμένι τῆς ὁποίας τὸ πλοῖον μετ' οὐ πολὺ προσωρμίσθη. Τὸ μικρότατον τοῦτο πολίχιον ἱκανὸν κατὰ τὸ θέρος ἐλύον κόσμον ὅπως διὰ τῶν ἱαματικῶν ὑδάτων τοῦ θεραπεύσει ἐλευινὰς ἀσθενείας κεῖται ἐσωτερικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Χελωνάτα, ποιητικωτάτην δὲ παρουσιάζει εἰκόνα μεγάλου τινὸς ἀγροκηπίου περιβρεχομένου ὑπὸ τῶν ὑδάτων τῆς κυανῆς θαλάσσης. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑπερκειμένου ὄροπεδίου τὸ φρούριον Χλεμούντζι ἡ Κάστρον-Τορνέσο κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἰδρυθὲν δεσπόζει τῆς εὐγόνου χώρας, εὐάριθμοι δὲ οἰκίαι ἀποτελοῦσι τὴν δῆθεν πόλιν. Δύο ἢ τρεῖς λέμβοι προσελθόντες ἀπέσπασαν τὴν προσοχὴν τῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου τυγγανόντων ἐπιβατῶν· οἱ λεμβοῦχοι δὲ ἐβράδυναν νὰ ἀνέλθωσιν, ἀλλὰ μάτην ἠγωνίζοντο νὰ εὕρωσι τοὺς σκοποῦντας νὰ ἀποβιβάσθωσιν ἐκεῖσε. Ἐν τούτοις γραῖα τις ἐπρόκειτο νὰ ἀποχαιρετίσῃ βεβαίως τὸ τελευταῖον νῦν πλοῦς καὶ πλοῖον, καὶ νὰ ἀνεύρῃ ἐν Κυλλήνῃ τὸν μικρὸν οἶκόν της, ὁ ὁποῖος τοσοῦτον θὰ ἦτο αὐτῇ προσφιλέστατος, ὅσον μᾶλλον ἐξένιζε τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν λοιπὴν ἀθλιότητα· καθόσον δι' αὐτῶν βευσάσα ἡ ζωὴ αὐτῆς ὡσεὶ ῥυαξὶ διὰ μέσου ὁμαλωτάτου πεδίου, ἐνόμιζεν ὅτι οὐδὲν αὐτῶν ὑπάρχει εὐδαιμονέστερον. Ἡ γραῖα αὕτη ἦτο ἡ ἀμφισθητομένη λεία τῶν λεμβούχων, οἱ ὁποῖοι ὡς οἱ γῦπες ρίπτονται ἐπὶ τῆς δυστυχῆς ὄρνιθος καὶ ἀναρπάζουσιν αὐτὴν ματαίως κρῶζουσιν ἐναντίον ἀσπλάγγου καταδίκης, οὕτω καὶ αὐτοὶ προσεπάθουν νὰ κερδίσωσι θῦμα γραῖαν μόλις δυναμένην νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἐν ἄλλῳ μὲν λέμβῳ βλέπουσα ἀδέσποτον τὴν στρωμνὴν, ἐν ἄλλῳ τὰ ἔνδυμα, καὶ οὐδαμοῦ τὸ ἀποπλανητὸν κοφίνιον, ἐν ᾧ μετὰ μεγάλης ἐπι-

μελείας εἶχεν ἀποθέσῃ ὅ,τι φαγώσιμον ἠδυνήθη νὰ προμηθευθῇ μετὰ πικρίας θραύουσα τοὺς γλυκεῖς δεσμούς τῆς φιλαργυρίας.

Οὐδεὶς ἕτερος διὰ τὴν Κυλλήνην, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ἀπ' αὐτῆς διὰ τοὺς ἐπιλοίπους λιμένας. Φαίνεται ὅτι αἱ εὐάριθμοι ἐκεῖναι οἰκίαι ἀνεγερθεῖσαι ἐπὶ τόπου προσφέροντος ἄφθονα τὰ ἀγαθὰ τῆς αὐταρκείας, στεγάζουσι κατοίκους μὴ δεομένους ἄλλοτρίων προϊόντων καὶ ἐπομένως μὴ μεριμνῶντας ἄλλων λιμένων. Τὸ πλοῖον ἦτο ἕτοιμον πρὸς ἀπόπλουν, ὁ συνήθης συριγμὸς ἀπήχησεν εἰς τὰ πέριξ, ἀλλὰ ῥυπαρὸς τις λέμβος ἐφάνη εὐθυνόμενος πρὸς αὐτό, καὶ οὕτως ἡ ἔλιξ κατέπαυσε συνεχίζουσα τὸν ταραχώδη ἀντισπασμὸν της. Μετὰ μεγάλης ἀγωνίας δύο νεαροὶ λεμβοῦχοι ἠγωνίζοντο ὅπως πλησιάζωσι καὶ ἐπιβιβάσωσι τοὺς ὀλιγορήσαντας πελάτας αὐτῶν· ἡ ἄφιξις τοῦ λέμβου μετ' οὐ πολὺ κατωρθώθη, οἱ ἐπιβιβάσθέντες δ' ἀπῆρτιζον οἰκογένειαν μὴ ἐκτεινομένην πλέον τοῦ πρωτοτόκου βρέφους τοῦ ἀνηροῦ ζεύγους. Ὁ σύζυγος διευθετήσας τὰς μετακομιζόμενας ὀλίγας ἀποσκευὰς δὲν ἐβράδυνε νὰ ὀδηγήσῃ τὴν τρυφερὰν σύμβιον πρὸς τι σκιαζόμενον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἔδρανον, ἐφ' οὗ ἅμα αὕτη ἐκάθισε καὶ εὐθὺς μετ' ἄκρας ἀφελείας ἤρχισε νὰ γαλουχῇ τὸ ὑπῳττον τέκνον ὡς φιλόστοργος μήτηρ, ἡ ὁποία νέα καὶ εὐειδῆς ἐγένωσκε νὰ τιμᾷ ἑαυτὴν προτιμῶσα τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐναρέτου καθήκοντος τῆς σεμνοτύφου αἰδημοσύνης, ἐνῶ παραπλεύρως ὁ σύζυγος ἐν σιγῇ ἀπέλαυεν ἀλληλοδιαδόχως τῶν θελήτρων γυναικῶς καὶ τέκνου, δύο ἀνεξαντλήτων πηγῶν τέρψεως παρόντος καὶ μέλλοντος.

Ὀλίγαι παρῆλθον στιγμαὶ μετὰ τὴν ἐπιβίβασιν τῶν ἐν λόγῳ ἐπιβατῶν, καὶ τὸ πλοῖον ἀπῆρε κατευθυνόμενον πρὸς τὴν νῆσον Ζάκυνθον. Παρακάμψαν τὸ ἀκρωτήριο Χελωνάταν ἀντίκρουσε τὴν ἀμυώδη καὶ ἀκαλλιέργητον πεδιάδα τῆς Γαστούνης, ἣν εἰ καὶ περιβρέχει ὁ ποταμὸς Πηνειός, μόλις ὀλίγα δένδρα καὶ ἄμπελοὶ τινες πέριξ τῶν χωρίων ἀμβλύνουσι κατὰ τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν ἐρημίαν. Τὸ θέαμα τῆς ἀκτῆς ταύτης δὲν ἦτο εὐάρεστον, εὐτυχῶς δὲ προσκαίρως ἀναφανέν ἠφανίσθη ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, διότι τὸ πλοῖον τελείως ἐγκαταλιπὸν ὀπισθεν τὴν πελοποννησιακὴν ἀκτὴν, γοργὸν ἀνέπλεε πρὸς τὰ ῥεύματα τοῦ Ἴονίου. Ἡ ἐσπέρα κατήρχετο βαθμηδὸν διαχεομένη περὶ τὴν φύσιν, ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε περὶ τὴν δύσιν, θαυμαστὴ δὲ ἦτο ἡ θάλασσα διαχρυσουμένη ἐρυθρὰ ὑπὸ τῶν φλογῶν αὐτοῦ. Ἄλλ' ἱκανὸς ὑπελείπετο ἔτι χρόνος ἕως οὗ ἀφανισθῇ ὁ φλογερὸς τῆς ἡμέρας ἀστὴρ, ὥστε ἡ λαμπρὰ ἄποψις τῆς ἀκτῆς τῆς Ζακύνθου δὲν ἐκαλύφθη ὑπὸ τὸ ἐσπερινὸν σκότος πρὶν ἢ τὸ πλοῖον παρέλθῃ· τοῦναντίον δὲ ταχὺ καταπλεῦσαν ἀπεκάλυψε τελείως τὴν πολύφημον νῆσον πρὸ τῆς ἀκορέστου περιεργίας τῶν ἐπιβατῶν.

(Ἀκολουθεῖ).